

Palma, 5 de març de 2025
Dimecres de Cendra

Carta del bisbe Sebastià Taltavull a l'Església de Mallorca en ocasió de la QUARESMA 2025

*«Caminar junts en l'esperança
i descobrir les crides a la conversió
que la misericòrdia de Déu ens adreça a tots nosaltres,
de manera personal i comunitària»*

(Papa Francesc, del Missatge per a la Quaresma 2025)

**Als preveres i diaques, als membres de vida consagrada,
als laics i laiques del Poble de Déu que peregrina a Mallorca,
i a tota persona de bona voluntat que ho llegesqui i ho vulgui compartir**

Molt estimats germans i germanes en Crist,

Fa un any, començava aquesta Carta de Quaresma amb aquestes paraules, que vull tornar a repetir perquè ens ajudin a obrir el cor al Senyor: **«Sempre el primer amor és el que es guarda en el cor i perdura** a pesar dels obstacles que s'hi interposen o interposam, a causa de moments de refredament espiritual i anímic, o també d'infidelitat. La crida de Jesús a la **llibertat interior** i a la **netedat de cor** és una proposta a la qual, prou vegades, hi posam sordina i preferim els nostres plans personals plens d'autoreferencialitat i d'orgull i no els que Déu ens proposa il·luminant la nostra consciència i que, a poc a poc, anam descobrint quan exercim la **sinodalitat** -que vol dir *caminar junts*- o se'ns demanen més gestos visibles de comunió.

És tan important i atractiva la **missió** que tenim encomanada de viure i comunicar l'Evangelí, que és ridícul que ens tanquem dins els propis esquemes esquifits, servint només els propis interessos i no els del **Senyor** i els de la **comunitat eclesial** a què estam units pel **baptisme**, la **fe**, l'**esperança** i la **caritat**, o els interessos del **poble**, el bé comú del qual hem de servir, com la **sal** que es fon i com la **llum** que il·lumina, amb les quals

ens compara Jesús.» Deixem que la pregària, els recessos, els exercicis espirituals que farem durant aquesta quaresma ens hi ajudin i afavoresquin la conversió.

Units, en comunió amb tota l'Església, en la pregària pel papa Francesc

Des del primer moment en què va ser ingressat a l'hospital, ara fa més de quinze dies, no ens hem aturat de pregar -i ho seguim i seguirem fent- pel nostre estimat sant Pare, el papa Francesc, perquè el Senyor l'acompanyi i li doni força en aquest moment dolorós de la seva malaltia i senti l'escalf de la nostra estimació i companyia, mitjançant el desig de recuperació que li feim arribar des de molts indrets i en nom de tots els qui en la pregària personal i comunitària el tenim ben present. Ens ha impressionat com fa pocs dies, abans de la darrera recaiguda, ens deia: *«aquests dies m'han arribat molts missatges d'afecte i m'han impressionat especialment les cartes i els dibuixos dels infants. Gràcies per aquesta proximitat i per les pregàries d'ànim que he rebut de tot el món! Els encoman a tots a la intercessió de Maria i els deman que preguin per mi».*

Totes les parròquies i comunitats l'hem tingut molt present, i d'una forma ben especial a la celebració dominical d'aquest darrer diumenge a la Seu dedicada als malalts i retransmesa per IB3TV. He volgut que ressonassin unes paraules encoratjadores del mateix papa Francesc que ens demana que *«ajudem els malalts a comprendre que també la malaltia, encara que sigui dolorosa i difícil d'entendre, és una oportunitat de trobada amb el Senyor, on sentim la proximitat i la compassió de Déu, que en Jesús ha compartit els nostres sofriments».* Ens unim de nou en pregària, facem-ho en família, en grups d'oració i formació, en comunió amb el sant rosari de Roma i d'entre nosaltres a les parròquies, en qualsevol moment i lloc. El papa Francesc ens demana que preguem per ell. Facem-ho amb l'estimació que es mereix.

Pot ésser un bon exercici de pràctica quaresmal la visita als malalts

Volem que la Quaresma sigui un temps pregària, de reflexió sobre la pròpia persona i sobre l'entorn humà i eclesial que ens rodeja, sobretot per a fer-hi presents accions que ens transformin i també transformin segons l'Evangeli. Una actuació ben concreta a organitzar a cada comunitat parroquial i que el Pla diocesà de Pastoral ha posat entre d'altres com a prioritària, és la **visita i l'acompanyament dels malalts**, de les **persones impedides** o que **estan totes soles** i caminar entre ells i amb ells fent-nos *pelegrins d'esperança*. Es tracta de ser per als malalts *companys de viatge*, ajudant-los a viure els límits del present i projectant-nos al més enllà que, en apropar-se, ens retorna valentia i confiança. Hi hem insistit darrerament dient que els llocs on se sofreix són llocs d'intercanvi i enriquiment mutu.

Fixem-nos-hi: com a prop del llit del malalt s'aprèn a **esperar**; com a prop del qui sofreix s'aprèn a **creure**; com inclinant-nos davant el necessitat es descobreix l'amor, i aprenem d'**estimar**. Esperança, Fe i Caritat, les tres grans virtuts. La **visita als malalts** es pot definir com a continuació i realització de la missió que Crist ha encomanat a la seva Església, oferint als qui pateixen una paraula de consol i esperança. Per això la **visita als malalts** és el prelude sacramental de la celebració dels sagraments i un compromís per a un compliment més sincer i autèntic de la missió de l'Església amb els malalts. Podem ser -diu el papa Francesc- «**àngels d'esperança**» els uns per als altres: *malalts, metges, infermers, familiars, amics, preveres i diaques, religiosos i religioses*; i allà on estam: *família, dispensaris, residències d'ancians, hospitals i clíniques.*» **Persones i espais d'esperança** que hem de fer present avui i aquí el Regne de Déu.

Preguntes quaresmals que esperen la nostra resposta, un canvi del cor

En el seu missatge de la Quaresma d'enguany, **el papa Francesc fa una crida a la conversió i assenyalava la necessitat de caminar junts en l'esperança**, temes claus del Sínode i de l'Any jubilar. Vet aquí les preguntes:

*Com em deix interpel·lar per la condició de pelegrí? Estic realment en camí o una mica paratitzat, estàtic, amb por i falta d'esperança; o satisfet en la meua zona de confort? Cerc camins d'alliberament de les situacions de pecat i falta de dignitat? Seria un bon exercici quaresmal confrontar-se amb la realitat concreta d'algun **migrant** o **pelegrí**, i **deixar que ens interpel·li**, per a descobrir el que Déu ens demana, per a ser millors caminants cap a la casa del Pare. Aquest és un bon «examen» per al vianant.*

En aquesta Quaresma, Déu ens demana que comprovem si en la nostra vida, en les nostres famílies, en els llocs on treballam, en les comunitats parroquials o religioses, som **capaços de caminar amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos en la nostra autoreferencialitat**. *Preguntem-nos si som capaços de treballar junts com a bisbes, preveres, consagrats i laics, al servei del Regne de Déu; si tenim una actitud d'acollida, amb gestos concrets, cap a les persones que s'apropen a nosaltres i a tots els qui són lluny. És la conversió a la sinodalitat, a l'Evangelí.*

Preguntem-nos encara: *Tenc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comport com si pogués salvar-me tot sol? Anhel la salvació i invoc l'ajuda de Déu per acollir-la? Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que no quedi enrere ningú?*

«Per a qui som jo, Senyor!» Cap a una cultura vocacional

De vegades parlam de crisi vocacional, però no és una crisi de crida -Déu segueix cridant-, sinó una crisi de resposta. A principis de febrer, un grup de la nostra Església de Mallorca hem participat amb mes de tres mil assistents en el congrés de Vocacions celebrat a Madrid. La veritat és que hem tornat entusiasmats i amb ganes de reproduir entre nosaltres els temes, preguntes, inquietuds i propostes que hem viscut. Ha estat l'ambient d'una Església viva, no gens pessimista, sinó tot el contrari, que ha tocat la porta del nostre cor perquè **ens plantejem seriosament la vocació cristiana**, tal com cadascú la viu i que és el fonament de la pluralitat de vocacions que hi ha dins l'Església, per al seu bé i el de la societat. Tindrem ocasió de reproduir entre nosaltres aquest Congrés i verificar com ho vivim a la nostra Diòcesi.

En aquest sentit, celebrarem el diumenge **dia 16 de març el Dia del Seminari**, en el qual ens referim a la vocació sacerdotal. Facem que, entre tots, sigui un dia de pensar i pregar pel nostre Seminari, pels dotze seminaristes i els seus formadors, i siguem en qualsevol àmbit -*família, parròquia, col·legis, esplais, el mateix cercle d'amics i altres indrets educatius*- promotors vocacionals, essent els preveres, diaques, vida consagrada i agents de pastoral els primers en convidar a descobrir el camí al quan Déu ens crida a cadascú. Sempre record l'encartada intervenció d'un jove en un dels col·loquis amb ells, quan cada jove deia què volia ser en la vida, ell va girar la conversa i va dir: **«no es tracta del que jo vull ser, sinó d'allò que Déu vol que jo sigui»**. Amb aquesta visió de fe va donar un gir a la conversa que tothom va entendre molt bé.

Amb els seminaristes i els qui hi vam assistir el dia 30 de gener, encara recordam amb emoció les dues hores de conversa amb el papa Francesc, les seves respostes, el seu ànim, la calma i profunditat que va demostrar en tot moment i una atenció singular en què projectava l'autenticitat del que ha de ser la vida d'un seminarista ara i la de futur prevere. Ho vam recollir amb amor i, com Maria, ho conservam dins el nostre cor per a fer-ho realitat cada dia en la nostra vida.

Convidats a vèncer aquest déu fals que és el propi «jo»

Una vegada més, el procés de conversió a què som convidats en la Quaresma, hem d'evitar la **idolatria**. Facem-ho venent les actituds personals enverinades per la desconfiança, la manera de parlar amb agressivitat i d'expressar-se amb *acritud*, la forma de reaccionar creant un clima de *crispació* amb mala cara i paraules feridores, la persistència a no voler canviar de cap manera cap al bé, mantenint *postures rígides* i mai favorables al diàleg o a la revisió..., mostren la *intolerància* que impedeix una visió amable i constructiva de la relació humana. El propi «**jo**» és el *primer déu* que hem de fer fora junt amb les *mentides* que l'acompanyen. Començant per un mateix, pel «**jo**» que ens fa tantes males passades, hem d'escoltar amb humil conversió aquestes paraules que Déu mateix ens dirigeix: **«No tenguis altres déus fora de mi»** (Ex 20,3). De fet, la

idolatria és la major ruptura amb Déu, el pitjor pecat perquè és la causa de tots els altres. Facem que la conversió quaresmal ens dugui a erradicar tots aquests mals.

A l'encíclica *Fratelli tutti*, el papa Francesc es refereix al «**gust de reconèixer l'altre**» i diu que «*rere el rebuig de determinades formes visibles de violència, sol amagar-se una altra violència més dissimulada: la dels qui menyspreen el diferent, sobretot quan els seus reclams perjudiquen d'alguna manera els propis interessos*» (FT 218).

I a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* ens diu que «l'ideal cristià sempre invitarà a superar la sospita, la desconfiança permanent, el temor a ser envaïts, les actituds defensives que ens imposa el món actual. Molts intenten escapar dels altres cap a la privacitat còmoda o cap al reduït cercle dels més íntims, i renuncien al realisme de la dimensió social de l'Evangelí. Perquè, així com alguns voldrien un Crist purament espiritual, sense carn i sense creu, també es pretenen relacions interpersonals només per mitjà d'aparells sofisticats, per pantalles i sistemes que es puguin encendre i apagar a voluntat. Mentrestant, **l'Evangelí ens invita sempre a córrer el risc del trobament amb el rostre de l'altre**, amb la seva presència física que interpel·la, amb el seu dolor i els seus reclams, amb la seva alegria que contagia en un constant cos a cos. La veritable fe en el Fill de Déu fet carn és inseparable del do de si, de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb la carn dels altres. **El Fill de Déu, en la seva encarnació, ens va invitar a la revolució de la tendresa**» (EG 88).

La nostra humil contribució a la pau amb petits detalls de cada dia

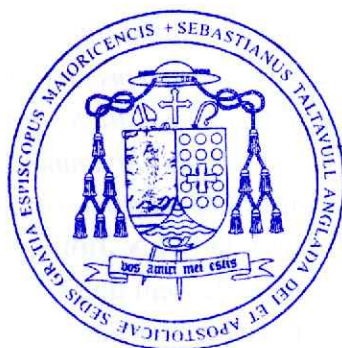
Davant el moment delicat que vivim a nivell mundial i el desconcert que determinades actituds d'alguns governants provoquen en el poble senzill, sempre ens hem de demanar **de quina manera podem contribuir**, des de la nostra realitat humil, amb la nostra bona gent, en els pobles, a la ciutat, en el cor de cada família i dins les institucions en què participam, perquè el treball per la pau i aconseguir un orde social just sigui possible. El papa Francesc, enmig del moment delicat que viu, no oblida cada matí que pot de parlar amb el rector de Gaza i preocupar-se de la situació mundial, en aquest moment ben preocupant. Fins i tot, en un comunicat ha demanat recentment pregar per la pau en aquells lloc del món que encara es troben en guerra, i deia: «*es compleix el tercer aniversari de la guerra a gran escala contra Ucraïna: un esdeveniment dolorós i vergonyant per a tota la humanitat! Mentre renov la meua proximitat al martiritzat poble ucraïnès, us convid a recordar les víctimes de tots els conflictes armats i pregar pel do de la pau a Palestina, a Israel i en tot l'Orient Mitjà, a Myanmar, a Kivu i al Sudan*». Sempre, però especialment durant aquest temps de Quaresma, som convidats a viure la **reconciliació** i pel **perdó** i aprofitar l'avinentesa de l'**Any Jubilar** per a fer-ne un gest col·lectiu que sigui sempre portador d'esperança. Pensem que podem fer cada dia per a ser signes de pau i reconciliació a través del tracte amb les persones.

Posat ja en marxa el Pla diocesà de Pastoral, naveguem junts amb esperança

Els dos anys que ens han precedit han estat marcats per un esforç de comunió, tant la participació en la fase diocesana i continental del **Sínode**, com tota la preparació de llargs mesos del **Pla diocesà pastoral**, i ens han posat en *moviment de renovació* comptant l'extensa consulta a tot el Poble de Déu que peregrina a la nostra terra. Molts han cregut en aquesta renovació -que sempre és necessària i convenient- i s'hi han dedicat a fons, mostrant la seva gratitud per l'oportunitat de les aportacions que han pogut fer i pel clima amb el qual s'ha treballat. Havent recollit tot el que s'ha manifestat tant en un esdeveniment com en l'altre, **ara estam ja en el moment de posar-ho en pràctica**, que és quan, des de la publicació del Pla diocesà de Pastoral que vam fer el passat 11 de gener a l'Assemblea eclesial celebrada al Seminari Nou, **ens hem proposat els set grans objectius que marquen la línia pastoral que entre tots hem dissenyat**. Us vull animar, ara que en breu tindreu també la Carta Pastoral *Naveguem junts amb esperança*, a fer un **gest de conversió cap aquest esforç sinodal** que l'Església ens demana a tots, cadascú des del seu lloc de responsabilitat.

Amb la finalitat de portar una paraula d'ànim i de comunicar l'Evangelí a la realitat que ens envolta, sobretot amb el nostre testimoni de vida cristiana, portem, idò, aquest esperit de renovació i conversió, a totes les **manifestacions de fe cristiana i de religiositat popular** dins les nostres esglésies i enmig del carrer a través de *processons* i representacions de la passió, mort i sepultura de Jesús, com també el dia de Pasqua les *processons* de l'encontre del Ressuscitat amb sa mare, Maria. La validesa de totes aquestes expressions d'una cultura popular animada per la fe han de situar-se en allò que és el seu centre i raó de ser: **el misteri de la vida, passió, mort i resurrecció del Senyor** i que l'Església celebra en la seva litúrgia, especialment en l'**Eucaristia, font i cimal de la vida cristiana**, com la defineix el Concili Vaticà II. Tot n'ha de néixer i hi ha de confluïr, perquè la vida de cada cristià en rebí el seu **aliment** i la seva **força**, i pugui ser un **testimoni viu** enmig de la gent i de les estructures de la societat, que tanta necessitat tenen d'un canvi radical a favor de la dignitat humana i del bé comú.

Amb el desig de viure una santa Quaresma,
la meva abraçada fraternal i benedicció,

+ Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca